

สาวแรกแย้ม ของ ซาตาน

ชื่อเดิม เส้นหัวสาวแรกแย้ม

เขาคือชายสูงศักดิ์ที่ติดใจรสหวานสาวน้อย
เมื่อได้พบเจออีกครั้ง
เขาจะไม่ปล่อยเธอไป

เมวิษา

สาวแรกแย้มของชาตาน (ชื่อเดิม เสน่ห์สาวแรกแย้ม)

โดย เมวีชา

ราคา 169 บาท

สงวนลิขสิทธิ์ตามพรบ.ลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

สาวแรกแย้มของชาตาน

โดย แพวษา

สาวแรกแย้ม

ผู้ชายสองคนที่นั่งอยู่ในบาร์โฉบเฉี่ยวของโรงแรมในลอนดอน หัวเราะเห็นด้วยกับที่บอกว่า พิโอน่าควรออกเที่ยวให้มากขึ้น

ชายคนที่หน้าตาดีกว่านั้น เป็นคนรูปร่างสูง มีเรือนร่างแข็งแรง กำยำชื่อว่าวาร์เดน เขาเป็นคนหน้าคม ผมสีน้ำตาลเข้มดกหนา และกำลังปะทะคารมอยู่กับพี่สาวเธอที่ชื่อว่าเฟรยา บอกว่าเธอนั้นไม่ได้ 'เงียบเกินไป' และถ้าไม่อยากจะออกมาปาร์ตี้หนัก เธอก็ไม่จำเป็นต้องทำอย่างนั้น พิโอน่ามองเขาด้วยสายตาชอบอกชอบใจ ก่อนขยับกลับเข้าสู่เงามืดอย่างโล่งอก

การพยายามทำตัวให้สนิทสนมกับพี่สาว คือสิ่งที่สาวอายุสิบแปดอย่างเธออยากทำที่สุด ทว่าตอนนี้เธอชักเริ่มไม่แน่ใจว่าตัวเองจะเข้าใกล้เปลวไฟที่ลุกไหม้ร้อนแรงและสว่างโชติช่วงอย่างเฟรยาได้จริงหรือไม่ แต่มันอาจจะเป็นหนทางไปสู่สิ่งที่เธอต้องการก็ได้ พิโอน่าคิดในใจขณะทำตัวลึบเพื่อใส่เสื้อของพี่สาวในอีกไม่นานต่อมา

พวกเธอพากันกลับมาที่เบดซิท¹ เพื่อแต่งตัวเตรียมออกไปข้างนอกกับหนุ่มๆ ที่เจอกันก่อนหน้านี้

เฟรยามักจะคอยบอกให้พิโอน่าออกไปเข้าสังคัมบ้าง ดังนั้นคืนนี้เธอจึงเห็นเป็นโอกาสเหมาะ ที่จะพิสูจน์ให้พี่สาวเห็นว่าเธอสามารถทำ

1 เบดซิท - ห้องพักขนาดเล็ก มีเฟอร์นิเจอร์เพียงเตียงนอนและเก้าอี้ที่นั่ง ไม่มีห้องน้ำส่วนตัว อย่างมากก็มีแค่อ่างล้างหน้า

ได้ทุกอย่างเพื่อให้เค้าพอใจ

แต่ไม่ใช่เรื่องนั้นแน่ ฟิโอนาคิดในใจขณะใบหน้าของพ่อหนุ่มที่พยายามช่วยพูดปกป้องเธอลอยเข้ามาในหัว น้ำเสียงเข้มขันราวกับช็อกโกแลตขมเข้ม และดวงตาดำสนิทเปี่ยมอารมณ์ขันคู่นั้นของวาร์เดนทำให้เธอชกเครียดขึ้นมาติดหมัด

เขาคู่ควรกับโลกอีกใบที่ตื่นเต้นเร้าใจกว่าของเธอ โลกใบที่เฟรยาโหยหาอยากเข้าไปเป็นส่วนหนึ่งของมัน แต่ไม่ใช่โลกใบที่เหมาะสมกับเธอเลยสักนิดเดียว

เฟรยาไม่เคยคิดมากหากต้องพูดคุยกับผู้ชายแปลกหน้าที่ไม่เคยรู้จักกันมาก่อน แต่กับฟิโอน่าแล้วมันคือความทุกข์ทรมานแสนสาหัส เธออายุเสียจนแทบไม่กล้าซ่อนตามองคู่สนทนาระหว่างคุยกัน

เธอรู้สึกลึนแฉ้ง เงอะงะ ตูย๋นุ่ยและจืดชืดเหลือเกินในชุดที่ซื้อจากร้านขายเสื้อผ้าการกุศล เมื่อต้องยืนเคียงข้างพี่สาวที่สง่างาม และสามารถเรียกสายตาใครก็ได้ให้หันมามองตามต้องการ

เธออยากจะทำตัวไป แต่ก็ทำได้แค่เงยหน้าขึ้นมองอีกครั้ง ตอนวาร์เดนถามเธอเป็นการเฉพาะเจาะจงว่า “ตอนนี้เธอน่าจะไปเรียนหนังสือไม่ใช่หรือ”

ไม่ใช่เวลามานั่งจับผู้ชายในบาร์...ฟิโอน่าแอบต่อความนัยของคำพูดเขาในใจ เธอตอบเขาว่าเธอเรียนหนังสือ แต่แล้วๆๆ เฟรยาก็ตัดสินใจเปลี่ยนเรื่องคุย เพราะไม่อยากให้ใครเบี่ยงเบนความสนใจไปจากน้ำเสียงหวานเสน่ห้ของตัวเอง

ตอนหลังพอฟิโอน่าหยิบยกเรื่องนี้ขึ้นมาพูดอีกครั้ง พี่สาวกลับหัวเราะใส่หน้า บอกว่าอย่าคิดอะไรมาก แถมยังตบท้ายว่าฟิโอน่ายังมีเวลาเรียนอีกทั้งชีวิต ดังนั้นตอนนี้จะต้องใช้ความอ่อนเยาว์ชุดหลุมพรางให้ผู้ชายติดกับเสียก่อน...

ฟีโอน่าหน้าแดงเมื่อนึกถึงมันขึ้นมา แต่พูดตามตรงว่าที่เฟรียาพูดก็มีส่วนถูก เธอไม่ควรจะไปสนใจ ไม่ว่าเขาจะพูดถึงการเรียนของเธอว่ายังไงก็ตาม

วาร์เดนเป็นผู้ชายที่มีน้ำเสียงฟังดูลึกลับและมีดวงตาฉายแววรู้ทัน เขาสามารถส่งผ่านกระแสความร้อนไปยังชอกหลีบลึกลับของเธอได้ อีกทั้งก่อนแยกกันเขายังกำชับเฟรียาให้พาน้องสาวไปงานปาร์ตี้ด้วยกันคืนนี้ให้ได้

พอกลับเข้ามานั่งอยู่ในเบตชิตที่มีลมพัดโกรกของผู้เป็นพี่สาว ฟีโอน่าอดสงสัยขึ้นมาไม่ได้ว่าทำไมเขาพูดแบบนั้น คิดถึงมันแล้วร้อนๆ หนาวๆ และแปลกๆ ยังไงบอกไม่ถูก

เธอถูกรมด้วยกลิ่นน้ำหอมฝรั่งเศสที่เฟรียาใช้ ทั้งยังต้องสวมกระโปรงทับในกระซิบลัดสวนเพราะพี่สาวบอกว่า เธอจะต้องหาทางสร้างความประทับใจครั้งแรกให้ดีที่สุด ความประทับใจที่เกิดขึ้นครั้งที่สองนั้นแค่คิดก็รับไม่ได้แล้ว เธอจะต้องโดดเด่นที่สุด และนี่แค่เริ่มต้นเท่านั้น

“เลิกขยำเสื้อตัวนั้นได้แล้วฟีโอน่า” เฟรียาหยุดมือจากการติดตามตابلอมอย่างขำขันนาฏเพื่อหันมาตำหนิเธอ “มันแพงมากรู้ไหม...”

“ขอโทษจ๊ะ...” เฟรียายืนกรานให้คืนนี้เธอเลือกใส่เสื้อผ้าสวยๆ พี่สาวหากำไลโลหะมาสวมไว้ที่ข้อมือเธอด้วย แต่ขณะที่เธอกำลังจะเลิกขยำเสื้อตามคำสั่ง พี่สาวก็เอื้อมมือมาคว้ามันกลับไปเสียก่อน

“ฉันเปลี่ยนใจแล้ว เดี่ยวฉันจะใส่เสื้อตัวนี้เอง เธอใส่ตัวนั้นแล้วกัน...”

“ขบใจจ๊ะ...” โลงอกเหลือเกินที่ได้เปลี่ยนจากเสื้อที่ปักเลื่อมแวววาวที่พี่สาวเลือกให้ มาใส่เสื้อเกาะอกแบบมีสายคล้องคอพอให้ดูสุภาพ

“หวังว่าเธอคงรู้แล้วใช่ไหม ว่าผู้ชายของเธอจะเป็นถึงท่านเคาท์

เซี่ยวนะ” เฟรยานุ้ยปากให้กระจก ขณะทาลิปสติก

“ท่านเคาท์?” หัวใจเธอเต้นแรงขึ้นเป็นสองเท่า “จริงอะ?”

มิน่าละ วาร์เดนถึงเป็นผู้ชายที่ทำให้หัวใจเธอเต้นแรงขึ้นได้ เพราะเขาทั้งมั่นใจและเป็นจอมบงการดี ๆ นี่เอง แต่เรื่องของเรื่องคือ เขาเป็นผู้ชายของเธอตั้งแต่เมื่อไหร่ แล้วเธอควรจะทำตัวยังไงกับดี ถึงเขาจะไม่ใช้ท่านเคาท์ก็เถอะ! เธอนึกไม่ออกจริงๆ ว่าจะพูดเรื่องอะไรที่ทำให้ผู้ชายแบบนั้นสนใจได้

“เธอโชคดีมากรู้ไหม เพราะฉะนั้นก็ขึ้นอยู่กับเธอแล้วละว่าจะไขว่คว้าหาผลประโยชน์จากคำคืนนี้ให้ได้มากที่สุดแค่ไหน ใครจะไปรู้...”

นั่นสิ ใครจะไปรู้ ฟิโอนาสงสัยขณะพยายามสวมเสื้อเนื้อผ้าใดคร่าของเฟรยาเข้าทางหัว เธอคลี่ยิ้มพึงใจให้กับพี่สาว แต่เรื่องเดียวที่แน่ใจได้ก็คือเธอไม่รู้อะไรเกี่ยวกับเรื่องพรรคนี้เลย ถึงความตั้งใจที่จะยกระดับความเป็นอยู่ให้ดีขึ้นจะไม่น้อยไปกว่าเฟรยากก็ตาม

ห้องนี้เล็กเสียจนไม่มีที่พอให้อาโต๊ะมาตั้ง แต่อย่างน้อยหนึ่งสี่เธอก็ถูกเก็บไว้อย่างปลอดภัยได้เตียงนอน

“เฮ้อนี่ คลุมชะ...” พี่สาวโยนสิ่งที่คุณคล้ายกับว่าเป็นผ้าคลุมขนสัตว์ให้หุรหามาทางเธอ

“แต่น้องว่า...” ฟิโอนากระดกตัวให้ห่างจากขนสัตว์สีขาวตรงหน้า ในความคิดเธอรู้สึกเหมือนมีกลิ่นแห่งอากาศบริสุทธิ์และอิสรภาพลอยเข้ามาแตะจมูกจางๆ

“ทำไมถึงเอาแต่ปฏิเสธ” เฟรยาเริ่มหมดความอดทน

“น้องอาจจะทำอะไรทดบนมันได้...” พูดแล้วก็หวังให้เฟรยาเชื่อข้อแก้ตัวที่เธอหยิบยกมาอ้าง

“อ้อ...ถ้าอย่างนั้นก็” เฟรยาชักสีหน้าขณะเลือกผ้าที่กองอยู่ข้างเตียง “ถ้าฉันก็เอาผ้าคลุมไหล่ผืนนี้ไปแล้วกัน”

ฟีโอน่าคิดว่าผ้าคลุมไหล่สีฟ้าที่เพิ่งได้มานั้นน่ารักกว่าผ้าขนสัตว์
เสียอีก เธอลูบมันอย่างทะนุถนอมขณะนึกถึงที่พี่สาวเคยบอกว่า ตัวเอง
มีของสะสมราคาแพงมากมาย

“ผู้ชายชอบซื้อของขวัญให้ฉัน” เฟรยาเคยบอกเธออย่างนั้น
“แล้วมันไม่ดีตรงไหน”

ฟีโอน่าในตอนนั้นตอบในใจว่าไม่มีอะไรไม่ดีเลยสักนิด ก่อนหัน
ไปยิ้มชื่นชมพี่สาวแสนสวยตรงหน้า ใครกันล่ะจะไม่อยากซื้อของขวัญ
ให้พี่สาวเธอ ลองถ้าใครต้องมามีชีวิตแบบนี้และหน้าตาดีเหมือนเฟรยา
ก็คงไม่สงสัยเลยว่าทำไมพี่สาวเธอถึงได้โยนหาชีวิตที่ดีขึ้น

“ถอนใจทำไมละนั่น” เฟรยาถามด้วยสงสัย ขณะที่ฟีโอน่านั้น
กำลังเก็บกวาดกระดาษทิชชูที่พี่สาวขยำทิ้งเอาไว้

“เปล่าๆ หนอย...” ด้วยรู้ว่าเฟรยาคิดว่าเธอถอนหายใจเหมือน
ต่อว่าฟีโอน่าจึงรีบไปหยิบเอากระเป๋าและเสื้อโค้ทของเค้าวางออกมาวางให้
“ดูเอาเองแล้วกัน” เฟรยาแหวะ “ฉันอุตส่าห์เหลือกระเป๋าโปรงตัวนั้น
ให้เธอเป็นพิเศษ เร็วเข้าเถอะฟีโอน่า”

พี่สาวรีบบอกเมื่อเห็นเธอยืนมองกระเป๋าโปรงเหมือนไม่แน่ใจ “เรา
ห้ามไปสายเป็นอันขาด เธอโยนหมอนอิงนั่นทิ้งไปได้แล้ว” เฟรยาแหวะ
ฟีโอน่าได้ยินแล้วถึงกับชะงัก “ไม่ต้องไปตบให้มันฟูหรอก ฉันไม่เข้าใจ
จริงๆ ว่าทำไมเธอถึงได้ซื้อมันมาตั้งแต่แรก ไม่มีใครเข้ามาเห็นมันหรือ
น่า ให้ตายเถอะเลิกจัดห้องได้แล้ว เต๋ยวเธอก็ร้อนและหงุดหงิด เราไม่
อยากให้เป็นแบบนี้”

สิ่งที่เฟรยาต้องการให้เกิดขึ้นในคืนนี้ สร้างความกดดันให้กับ
เธอมากมายเหลือเกิน เพราะเธอรู้ดีแก่ใจว่าเป็นคนที่ฟ้ากำหนดมาให้
พบกับความล้มเหลว

วาร์เดนไม่สนใจเธอสักนิด ที่เขาพูดกับเธอนั้นแค่เพราะพยายาม

ทำตัวสุภาพ แต่เธอก็ยังอดฝันกลางวันไม่ได้อยู่ดี แถมลึกๆ ลงไปในฝันนั้นเธอยังอยากให้เขาจูบและสัมผัสดูปลั๊กให้มาก ทั้งๆ ที่รู้ดีว่ามันคือความคิดที่ผิด

เธอเสียเวลาอันมีค่าไปกับการพยายามรูดซิปด้านหลังกระโปรงที่เฟรยาให้ยืม ขนาดมันเล็กกว่าตัวเธอถึงสองไซส์ สุดท้ายเธอก็เลยเลิกพยายาม ก่อนหันไปมองเฟรยาเหมือนขอโทษขอโพย ซึ่งขอบคุณเหลือเกินที่ดูเหมือนพี่สาวจะไม่ทันสังเกตเห็น เธอก็จึงปล่อยให้ซิปอ้าอยู่ประมาณหนึ่งหรือสองนิ้ว และแอบดึงชายเสื้อลงมาบังเอาไว้

“พร้อมหรือยัง” เฟรยาร้องถามขณะคว่ำกระเป๋าแบรนต์หรูสีแดงเก่าใก้ใบใหม่ขึ้นมา

เธอพร้อมที่จะพยายามกลบเกลื่อนไม่ให้เฟรยาเห็นแล้ว พี่โอน่าคิดด้วยความกังวลขณะดึงเสื้อให้ตึง และหวังว่าคงจะพอจัดการกับปัญหานี้ได้

“ให้ตาย โน่นหนาวซะมิด” เฟรยาบอกขณะฉมู้อีทั้งสองเข้าหากันอย่างรวดเร็ว “มาเถอะ ข้างนอกอาจจะอุ่นกว่าสักสองสามองศาก็ได้”

“ถ้านิ้วพี่ไม่เกือบแข็งล่ะก็ เราคงพร้อมออกกันตั้งนานแล้ว” พี่โอน่าบอก ตบท้ายด้วยการหัวเราะเสียงเครียดหวังให้พี่สาวว่าเรื่องขึ้นเธอชอบเห็นเฟรยายิ้ม แต่คืนนี้พี่สาวเคร่งเครียดเหลือเกิน เธอไม่ยอมได้ยินสักนิดว่า ผลลัพธ์ของการออกไปเจอผู้ชายสองคนนั้นมีความหมายกับเค้ามามากมายแค่ไหน

แต่ไม่ช้าเฟรยาก็ตอกย้ำความคิดนั้นให้ฟัง “ไม่ต้องห่วงนะน้องสาว ฉันไม่คิดจะอยู่ที่นี้ต่อไปอีกนานนักหรอก”

พี่โอน่าจะพริบตาด้วยความหวาดกลัว เมื่อรู้ว่าพวกเธอจะต้องแยกกันอยู่จริงๆ “หมายความว่าไงจ๊ะ”

“หมายความว่าในโลกอันกว้างใหญ่ไพศาลใบนี้ มีผู้ชายสวยๆ

มากมายอาศัยอยู่ และผู้ชายพวกนั้นก็ต้องการผู้หญิงอย่างฉันนี่จ๊ะ”

“อ้อ...” พี่โอน่าขบริมฝีปากกลางเครียดๆ แน่ละ เฟรยาควรจะมีอนาคตที่สดใสกว่านี้ แต่พอเห็นอนาคตอันว่างเปล่าราวกับผืนผ้าใบไร้สีสันแต่เต็มเต็มของตัวเองปรากฏอยู่ตรงหน้า พี่โอน่าก็สงสัยขึ้นมาว่า เธอจะอยู่ห่างจากพี่สาวได้จริงหรือไม่ พวกเธอเป็นเด็กกำพร้า และเฟรยาก็คือคนครอบครัวเพียงคนเดียวที่เธอมี

“เธอจะอยู่ที่นี้ต่อไปก็ได้” เฟรยาบอกขณะจัดผมให้เข้าทรง “แต่มันก็คือการเริ่มต้นสำหรับเธอไม่ใช่หรือ” พี่สาวเสริมขณะหันมามองเธอ “ฉันจะเห็นสัญญาเช่าไว้ให้ก่อนไป แต่ส่วนใหญ่ก็คงจะไปปักหลักอยู่ที่ฝรั่งเศสตอนใต้...”

พี่โอน่ารู้ว่านั่นคือชีวิตที่พี่สาวเธอควรได้รับ แม้มันจะทำให้ตัวเธอเองโหวงเหวว่างเปล่าในอกก็ตาม เธอพยายามปิดความคิดเห็นแก่ตัวนั้นออกจากหัวไป “พี่มักจะคิดถึงน้องเสมอ” เธอยิ้มและเดินลงจากเตียงหมายจะไปกอดพี่สาว

“ระวังเครื่องสำอางฉันทัวด้วย” เฟรยาเตือน และรีบกระโดดตัวออกห่างอย่างรวดเร็ว

“เออละ คราวนี้ฟังให้ดี” พี่สาวเริ่มพูดด้วยน้ำเสียงหนักแน่น “เธอจะต้องทำทุกอย่างให้มั่นใจได้ว่า คีนนี่ท่านเคาท์ของเธอจะพาเธอกลับบ้านด้วย เขาจะต้องไม่มีโอกาสเห็น...”

“เขาไม่ใช่ท่านเคาท์ของน้องเสียหน่อย” เธอเสียงแย้งออกไป “และน้องก็ไม่อยากกลับบ้านพร้อมเขาด้วย...”

“เรื่องนั้นฉันไม่แน่ใจเท่าไรหรอกนะ” เฟรยาหันมามองเธอด้วยแววตาคมกริบ “ถึงเธอจะอวบไปนิด แต่ก็ชัดสีจิวรรณจนสะอาดสะอ้านดี...”

“แต่คงไม่ดีเท่าพี่...”

“อ้อ แน่ละ...” เปรยถอนใจด้วยความพึงใจ ขณะหันไปมองตัวเองในกระจกเงาเป็นครั้งสุดท้าย “รับหน่อยจะ รับหน่อย รับหน่อย” พี่สาวพูดขณะหมุนตัวบนชั้นรองเท้าห้านิ้ว “เราจะยอมเสี่ยงให้ใครเข้าไปงาบผู้ชายของพวกเราไม่ได้หรอกนะ...”

เวลานี้กระสับกระส่าย ขณะรอให้ผู้หญิงทั้งสองคนมาถึง นี่เป็นการออกเที่ยวนอกบ้านครั้งแรก อีกทั้งเขายังไม่เคยออกล่าหญิงพร้อมกับกายซึ่งเป็นพี่ชายมาก่อน แต่ตอนนี้เขากำลังนั่งอยู่ในจุดนัดพบอันหรูหราเพื่อจะไปต่อกันที่อื่น ที่พี่ชายบอกให้รู้ว่ามีคือสถานที่ที่ “ฮิต” ที่สุดแล้วในตอนนั้น

หลังจากเจอหน้ากับสองสาวเมื่อป้ายที่ผ่านมา เขาก็ไม่อาจสลัดภาพใบหน้าของเด็กสาวขีตื้น ที่อยากจะหายตัวเข้าไปใต้เงามืดคนนั้นออกจากใจได้เลย เธอคงทำอย่างนั้นจริงๆ ถ้าเขาไม่พยายามเกลี้ยกล่อมให้ออกมาจากใต้เงานั้นเสียบ้าง

เขาเหลือบมองดูเวลาบนหน้าปัดนาฬิกาข้อมือ อยากรู้นักว่าทำไมป่านนี้ฟีโอนายังไม่มา ปกติถ้าเจอกับสถานการณ์แบบนี้เขามักจะแข็งแก่ว แต่มีมันกลับทำให้เขารู้สึกตื่นเต้นขึ้นมาเล็กน้อย คงต้องขอบคุณเธอ

ฟีโอน่า เบนนิซคงอายุน้อยกว่าเขาประมาณสิบปี ถึงชื่อเสียงเบรียวจิตของผู้เป็นที่สาวจะบอกให้รู้กลายๆ ว่าเธอไม่อาจจะใส่ที่ขอบริสุทท์เหมือนที่ตาเห็น พอนึกถึงเรื่องนี้ที่ไรต์วเขาอุ้นชานขึ้นมากันตา และเหมือนรู้เวลา เพราะประตูหน้าของคลับหรูหราเฉพาะสมาชิกเปิดออกแล้วเธอก็เดินเข้ามา

ท่านเคาท์แห่งเวอริริงค์ตั้งดูคล้ายตาทุกคู่ในคลับให้หันมามองเมื่อเขาลุกขึ้นยืน ผู้คนล้มผัสถึงรังสีอันตรายที่เปล่งประกายออกมาจาก

ห้องทำสง่างามของชายหนุ่มเปี่ยมไปด้วยวุฒิภาวะอย่างเขา จนพากันหยุดสนทนา

วาร์เดนรู้ดีว่าร่างกายเขากำลังเกิดความต้องการ หลังจากต้องเข้าประชุมทางธุรกิจติดต่อกันมาเป็นเวลาหนึ่งสัปดาห์เต็ม เขายอมรับว่าความปรารถนาในเชิงรักๆ ใคร่ๆ ของตัวเองกำลังอยู่ในระดับอันตราย ถึงจะไม่ใช่ตัว แต่อ่านาจะมีตจากอิทธิพลของระดับฮอร์โมนเทสโทสเทอโรนในร่างกาย ก็ปรากฏให้เห็นบนเรือนร่างแข็งแกร่งอย่างชายของเขาอย่างชัดเจน

วาร์เดนคิดในใจว่าลอนดอนเป็นอีกที่หนึ่ง ที่เขาจะหาซื้อบ้านสักหลังเพิ่มเติมจากจำนวนบ้านที่ซื้อหามาครอบครองแล้วมากมาย และนับวันมีแต่จะเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ แม้การออกมาหาความสำราญในคลับตอนกลางคืนไม่ใช่นิสัยของคนอย่างเขา โดยเฉพาะในคืนเช่นนี้

ฟีโอน่าดูน่ารักกว่าที่เขาจำได้ เธอดูโฉบเฉี่ยวขึ้น เสื้อผ้าที่ใส่นั้นดูแปลกตาแต่ก็เป็นไปในทางที่ดี เห็นแล้วรู้เลยว่ากระโปรงทรงดินสอที่ใส่นั้นยืมมาจากพี่สาวที่รูปร่างผอมบางกว่าอย่างแน่นอน ดูจากชายกระโปรงที่รั้งขึ้นสูงกว่าระดับที่ควรถึงส้นนิ้วเต็มก็รู้

ทรวงอกเอบอ้มของเธอเบียดกันแน่นอยู่ในเสื้อเกาะอกตัวเล็ก จ้อยจนเผยให้เห็นเนินอกขาวนวลเนียน ซึ่งเจ้าตัวพยายามเอาผ้าคลุมสีฟ้า นั้นมาบังมันเอาไว้ด้วยเหตุผลบางประการ สมองส่วนที่ชอบแหวะคนอดคิดขึ้นมาไม่ได้ว่า จริงๆ แล้วเธอควรจะเผยมันออกมา มากกว่าจะพยายามปิดบังมันเอาไว้

เขาไม่อาจจะสายตาไปมองอย่างอื่นได้ขณะที่เธอเดินเข้ามาหา และสัมผัสถึงออร่าแห่งความบริสุทธิ์ ความกลัว และความตื่นเต้นที่เปล่งประกายออกมาจากตัวเธอได้ พอเธอเข้ามาหยุดตรงหน้าและชันตาขึ้นมองเขาด้วยแวตตื่นกลัว เขาจึงเอื้อมไปจับมือเธอไว้และก้มหัวลงคำนับ

จากนั้นจึงยกมันขึ้นมาประทับจุ่มพิตลงบนนั้น เธอกวาดตาพิจารณา
ใบหน้าเขา และเขารู้ว่าเขากำลังล้มเหลวไปทั้งตัว

ที่วิ่งหัวค่ำผ่านไปด้วยความมึนงง ท่านเคาท์นั้นมีเสน่ห์และจัด
เจนกว่าที่เธอจำได้ถึงสิบเท่า เขาแต่งกายด้วยชุดสูทสำหรับทานอาหาร
ค่ำฝีมือตัดเย็บประณีตกับเสื้อเชิ้ตขาวสะอาดตา รองเท้าได้รับการขัดถู
จนเงาวับและถุงเท้าสีดำนี้อดี ท่าทางเขาเหมือนดารานั่งชะมัด และ
ถ้าคิดจะเรียกร้องความสนใจจากผู้หญิงคนไหน เขาก็สามารถทำได้ไม่
ยากเย็น

แต่เขาก็ไม่ยกทำ นี่แหละคือคุณสมบัติที่น่ารักมากๆ ข้อหนึ่ง
ของเขา และที่เจ๋งกว่านั้นก็คือสายตาที่เขามองเธอนั้นโง่ละ ถึงตอนแรก
ที่เห็นจะทำให้ผมไปบ้างก็ตาม

อย่างหนึ่งก็เพราะเขาแก่กว่าที่เธอคิดไว้มาก แถมสมองส่วน
จินตนาการยังทำงานหนักไม่หยุดหย่อน มันเอาแต่นึกถึงภาพต้องห้าม
ต่างๆ นานาที่ไม่ควรจะนึกถึง แต่สุดท้ายเขาก็หาทางทำให้เธอรู้สึกผอณ
คล้ายขึ้นมาได้

สิ่งที่เกิดขึ้นเหมือนเทพนิยายไม่มีผิด ในฝันเธอมักจะชอบนึกถึง
ซีโรผิวเข้มแบบคนละตินทางแถบเมดิเตอร์เรเนียน และหน้าตาของวาร์-
เดน ลีออนนาร์หรือท่านเคาท์แห่งเวอริริงซ์ หรือวาร์เดนที่เขาขึ้นกราน
ให้เธอเรียกว่าอย่างนั้น มีหน้าตากระเดียดไปทางละตินจำเลยก็ว่าได้

ขณะเขาหันไปสั่งแชนเปญขวดใหม่ เธอลอบสังเกตเขาซัดๆ อีก
ครั้ง วาร์เดนเป็นคนสูงและผิวสีออกแทนเข้ม เส้นผมเขาสีเหมือนเปลือก
เกล็ดคั่ว ทั้งดกหนา หยักศกเป็นประกายและค่อนข้างยาว

คืนนี้ยังได้อยู่ด้วยกันนานเท่าไร? ฟิโอเนาก็ยังคิดว่าเมื่อเอา
ใบหน้าคมเข้มลึกกลับ มารวมกับดวงตาเข้มเปล่งประกายคู่นี้แล้ว ทำให้

เขาดูละม้ายคล้ายโจรสลัดท่าทางเป็นอันตราย แต่ก็เป็นโจรสลัดที่ใส่สูท
ยี่ห้อดังอย่างชาวิลลิโรว์...

“เธอยังสบายดีนะ” เขาถาม เมื่อรู้ว่าถูกเธोज้องหน้า

ยิ่งกว่าสบายดีเสียอีก แต่พอดวงตาแรงกล้าคู่นั้นมองกลับเขม็ง
ใจเธอดึงกับอ่อนปวดเป็ยก รับประทานมือเข้าหากันอย่างสงบเสงี่ยมไว้
บนตัก “คะ ชอบคุณมากนะคะ” เธอตอบสุภาพ

คำตอบเรียบๆ นั้นทำให้เขานั่งมามองด้วยดวงตาประสงคร้าย
ที่สุดเท่าที่เธอเคยเห็น เหมือนเขารู้ว่าภายใต้ท่าทางสงบเสงี่ยมภายนอก
นั้น ในใจเธอกำลังมีความคิดทุกชนอะไรบางอย่างทุกซ่อนไว้ เธอถึงกับ
อ้าปากค้างเมื่อเขายื่นมือมากุมมือเธอ แม้มันจะแตะอยู่บนนั้นเพียง
ชั่วครู่เดียวก็ตาม

เธอก็มองมองเมื่อเขายกมือกลับ รอยที่เขาฝากไว้ยังคงประทับ
อยู่บนนั้น หลังจากนั้นเธอก็เอาแต่ปิดปากเงียบไม่พูดไม่จา ไม่อยากจะ
เชื่อว่าเมื่อสักทันทันเคาท์แห่งเวอริริงค์จะแตะเนื้อต้องตัวเธอจริงๆ

เวทมนตร์ที่เกิดขึ้นเมื่อครู่สลายไป เมื่อเฟรยาพูดอะไรบางอย่าง
และวาร์เดินหันไปคุยกับเค้าและกาย ซึ่งเป็นการสนทนาที่สนุกกว่าการ
คุยกับเธอไม่รู้กี่เท่า เธอจึงได้แต่มองริมฝีปากเขี้ยววนของเขาขยับขึ้นลง
ขณะพูด และฝันซอฝันเข้าไปอีกเมื่อได้กลิ่นโคโลญจน์ที่เขาใช้ลอยมา
ปะทะจมูก

เธอไม่รู้จริงๆ ว่าเขาจะหันหน้ากลับมารวดเร็ว จนจับได้คำตาว่า
เธอกำลังมองเขาอยู่ แต่ก็ค่อยโผล่อกที่เธอไม่ได้พูดอะไรให้เธออับอาย
แค่เห็นคิ้วเข้มข้างหนึ่งของเขาเลิกขึ้นสูง ก็เดาได้ว่าเขารู้แล้วว่าเธอกำลัง
คิดอะไรอยู่

ฟิโอนารับเสมมงไปทางอื่นเพื่อปิดบังใบหน้าที่ร้อนผ่าว และ
กลับเข้าไปทุกตัวอยู่ในความคิดตัวเอง ที่ซึ่งเธอสามารถจินตนาการภาพ

ฝันต่างๆ ได้หิวหรือหาววูบไหวไปตามแต่ใจต้องการ

เสียงคนพูดคุยกันดังอื้ออึงอยู่รอบตัว แต่เธอมีแต่หมกมุ่นอยู่ในโลกแห่งจินตนาการที่ชายหนุ่มอายุมากกว่ามาก ๆ คนหนึ่ง กำลังจะนำพาเด็กสาวไร้ประสบการณ์คนหนึ่ง ก้าวผ่านไปสัมผัสกับความสุขอต้องห้ามนั้นในไม่ช้า

เสียงของเพรียทะลวงเข้ามาในโลกแห่งความสุขที่เธอจินตนาการจนได้ “เร็วเข้าฟีโอน่า ต้มเข้าไปเสียสิ” พี่สาวยืนกรานด้วยน้ำเสียงหมดความอดทน

ฟีโอน่าหน้าแดงเมื่อเห็นว่าทุกคนกำลังหันมามอง เธอพยายามต้มให้ได้มากเท่ากับเพรียเพราะกลัวว่าจะถูกหัวเราะเยาะ แต่สุดท้ายความตั้งใจกลับเหลวไม่เป็นท่า ที่ผ่านมาเธอแอบเทแชมเปญทิ้งในกระถางต้นไม้ที่ตั้งอยู่ใกล้มือเวลาไม่มีใครเห็น แต่ตอนนี้เธอไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากต้มมันเข้าไปให้หมดแก้ว

แต่แล้ววาร์เดนก็ทำให้เธอประหลาดใจ ด้วยการครว้าแก้วไปจากมือเธอ “เราไม่ควรฆ่าต้นไม้ให้เขาตายมากไปกว่านี้” เขาพึมพำอย่างสุขุมขณะเทเครื่องดื่มในแก้วลงคอ “หรืออีกที่พวกเขาอาจไม่อนุญาตให้เราเข้ามาในนี้อีก...”

“ฉันสร้างปัญหาให้คุณหรือเปล่าคะ” ฟีโอน่าถาม อยู่ๆ ก็กลัวขึ้นมาว่าเธอจะไปทำให้เขาไม่พอใจ

“ไม่เลยสักนิด” เขาบอก ขณะยื่นหน้าเข้ามาใกล้เสียจนหน้าเธอสัมผัสกับกระโออุ่นจากเขาได้

แน่ล่ะ เขารีบผละออกห่างอีกครั้ง แต่ซ้ำกว่าที่ความสุขเล็กๆ จะแบ่งบานในใจเธอ หลังจากได้ร่วมแบ่งปันช่วงเวลาลับๆ ด้วยกันเมื่อครู่

เธอรู้หรือกว่ามันไม่มีอะไรมากไปกว่านั้น แต่ก็พยายามทำตัวเอง

ให้ดูดีเป็นพิเศษเมื่อเขาหันหน้าไปทางอื่น ด้วยการดูกระโปรงให้เรียบร้อย และรั้งมันลงต่ำเพื่อให้ชายเลื่อนลงมาอยู่ในระดับที่เหมาะสม แต่นั่นคือกระโปรงของเพรียา และพี่สาวเธอชอบใส่กระโปรงสั้นเลี้ยด้วย

ฟีโอน่าขยับตัวบนโซฟาและพยายามดึงมันอีกครั้ง อยู่ๆ เธอก็คิดขึ้นมาได้ว่าผู้ชายอย่างวาร์เดนไม่ควรจะปรากฏตัวโดยที่มีเธอยืนอยู่เคียงข้าง เขาสง่างามเหลือเกินและเธอก็ชอบเขามากเกินกว่าจะกล้าทำอะไรแบบนั้น

เสียงในใจร้องเตือนขึ้นมาว่าเธอจะต้องล้มฝันกลางวันนั้นเสียทุกคนก็คงรู้กันหมดแล้วว่าวาร์เดนแค่อยากทำให้เธอสบายใจเท่านั้น วันพรุ่งนี้เขาคงแทบจำหน้าเธอไม่ได้

หลังจากรู้ว่าอาการยุกยิกของเธอทำให้การสนทนาหยุดชะงัก เธอจึงยอมรับฟังคำแนะนำดีๆ จากเสียงในใจและกลับมา นั่งนิ่งๆ เหมือนเดิม คิดได้แล้วว่าคนอย่างเธอเหมาะที่จะทำเหมือนหนึ่งคนไม่มีตัวตนในค่ำคืนนี้

หลังจากนั้นพวกเธอย้ายไปนั่งในห้องอาหาร ฟีโอน่าพยายามระวังตัวและเลือกใช้มีดล้อมให้เหมาะกับแต่ละคอร์สในมื้ออาหาร วาร์เดนใจดีกับเธออีกครั้ง ด้วยการคลี่ผ้าเช็ดปากและทาปาเต้² ลงบนขนมปังให้ ในขณะที่เธอตั้งทำว่าจะจัดการมันด้วยมีดและล้อม

เธอเอื้อมมือหมายจะหยิบขนมปังเพิ่ม แต่ก็รีบหดกลับเมื่อเห็นสายตาคำรามของพี่สาว เพราะได้มีการตกลงกันแล้วว่า จะต้องระวังไม่ให้น้ำหนักเธอเพิ่มขึ้นอีก

“หวังว่าเธอยังไม่อิ่มอาหาร?” วาร์เดนยิ้มเมื่อเห็นเธอขยำผ้าเช็ดปากด้วยความกังวล “ลองนี่สิ...ไม่เหวอ...หน่อไม่ฝรั่งขึ้นเล็กๆ” ไม่ทำ

อันตรายให้เธอหรอก่อน”

หน่อไม้ฝรั่งที่มีเนยเยิ้มอย่างนั้นนะหรือ พิโอน่าสายหน้าเป็นครึ่งที่สอง แต่วาร์เดนก็ยังไม่กรานจะป้อนหน่อไม้ฝรั่งก้านอบนั้นให้ และใช้ผ้าเช็ดปากตัวเองเช็ดคางเปื้อนเนยให้เธอเลยทีเดียว

และถ้าเมื่อกี้ยังไม่ถือว่าเลวร้ายพอละก็ เขายังใช้นิ้วหัวแม่มือไปขยับเนยที่ยังเหลือค้างตรงมุมปากเธอไปดูขณะจ้องหน้าเธอเขม็ง ร่างกายตอบสนองขึ้นทันตา ความสุขเล็กๆ ไร้ขอบเขตเต็มตบบนพื้นทีลึกลับที่เธอปรารถนาให้เขาเข้ามาสัมผัสแทบขาดใจ

ผู้ชายอย่างวาร์เดนคงรู้ว่าทำแบบนั้นแล้วหน้าเธอจะแดงขึ้นมาอีกครั้ง นี่ก็ไม่ใช่ความจริงๆ ว่าจะมีวิธีการสื่อสารข้อความจากผู้ชายไปถึงผู้หญิงคนหนึ่งด้วยวิธีการที่แสนเย้ายวนได้มากไปกว่านี้อีก แต่ตอนนี้เธอไม่รู้จริงๆ ว่าควรจะตอบสนองเขากลับไปยังไงดี

เธอกับเขาน่าจะถูกเชื่อมโยงเข้าหากันด้วยสายใยที่ไม่อาจมองเห็นได้ด้วยตาเปล่า พิโอน่าบอกตัวเองอย่างนั้นขณะกวาดตาดพิจารณาเขา

บางทีเธออาจจะโดนอำนาจสะกดของเขา จนอยากให้ช่วงเวลาในคำคินนี้ยาวนานจนไม่มีที่สิ้นสุด ไม่อยากให้มันจบลง ไม่อยากให้ตัวเองเหมือนเป็นคนไร้ตัวตน

ไม่ช้าเฟรยา ก็ยุติความคิดทุกอย่างในหัวเธอลง ด้วยการประกาศว่าได้เวลาไปต่อกันที่แจ๊สคลับซึ่งเปิดให้บริการตลอดทั้งคืนแล้ว

“อย่ากังวลไป” เขาให้ความมั่นใจ เมื่อเห็นเธอทำหน้าที่เป็นกังวล “เดี๋ยวเธอจะได้กลับบ้านพร้อมฉัน...”

ใบหน้าเธอสดใสขึ้นทันตา ซาบซึ้งในน้ำใจของเขาเหลือเกิน การได้นอนแต่หัวค่ำอย่างสงบสุขปลอดภัยเพียงลำพังกับความฝันที่วาดไว้ คือสิ่งที่เธอต้องการที่สุด

ฟีโอน่าค่อยสบายใจขึ้นหลังจากวาร์เดนบอกว่าจะพาเธอกลับบ้าน เธอหันไปส่งสายตาบอกขอบคุณเขา ก่อนพบว่าเฟรยาเองก็แสดงสีหน้าว่าดีใจสุดขีดเช่นกัน นี่เธอตีความหมายของคำพูดวาร์เดนผิดไปหรือเปล่า อย่าบอกนะว่าการกลับบ้านพร้อมเขา คือการกลับไปยังห้องเขาที่โรงแรมนั้น

เธอรู้สึกเหมือนตัวเองเป็นคนโง่ หลังจากมายืนอยู่หน้าทางเข้าเพนท์เฮาส์ที่โอ่อ่าตระการตาของวาร์เดน สิ่งเดียวที่ทำให้ยังก้าวเท้าตามเขาเข้าไปด้านในก็คือกลัวว่าเฟรยาจะโกรธ

พี่สาวกระซิบบอกก่อนแยกกันมาว่า...ตอนนี้สถานการณ์ระหว่างเค้าและกายกำลังไปได้สวย ดังนั้นคำสั่งกำชับเด็ดขาดห้ามไม่ให้เธอทำเสียเรื่อง... จึงดึงขึ้นมาในหัว

วินาทีที่วาร์เดนปิดประตู เธอรู้ทันทีว่าตัวเองหมดหนทางแล้ว ถ้าจะมีเด็กสาวอายุสิบแปดคนไหนต้านทานเสน่ห์ความเป็นชายอันน่าหลงใหลท่านเคาท์แห่งเวอริริงชี่ได้ล่ะก็ คนๆ นั้นไม่ใช่เธออย่างแน่นอน

เธอก้าวเท้าอย่างระมัดระวังลงบนพรมสีครีมหนานุ่มให้ความรู้สึกเหมือนที่นอน หันไปมองกระจกเงาโบราณกรอบทอง และแจกันคู่หนึ่งซึ่งมีขนาดใหญ่และสูงเท่าตัวเธอด้วยแววตาหวาดผวา

เฟอร์นิเจอร์ภายในห้องเป็นแบบโบราณ ทั้งเนื้อผ้าและผนังห้อง ตกแต่งออกสิ่งาข้างและครีม เหมือนไม่กลัวว่าจะมีฝุ่นผงขึ้นไหนอาจหูกกล้าแหยมเข้ามาในห้องนี้

เพดานภายในห้องสูงโปร่ง ถูกตกแต่งด้วยทองและปูนสลัก กลิ่นอะไรบางอย่างลอยอวลเข้าจมูกทันทีที่เข้ามา ตอนแรกเธอยังไม่แน่ใจว่า มันคืออะไร แต่สุดท้ายก็รู้ว่ามันคือกลิ่นแห่งความหรูหรา มั่งคั่งนั่นเอง

เธอเอาแต่ยิ้มนิ่ง วาร์เดนจึงเข้ามาแตะข้อศอกและเดินนำเข้าห้องถัดไป ห้องนี้ถูกตกแต่งอย่างหรูหราไม่แพ้ห้องแรก มีหน้าต่างบานโค้งประดับม่านผ้าไหมสีทอง และมีกองไฟลุกโชนอยู่ด้านหลังกระจกเงา

“ของปลอมนะ” วาร์เดนบอกเบาๆ เมื่อเห็นเธอยืนจ้องเปลวไฟกองนั้นเขม็ง

เธอรู้อยู่แล้วว่า ไฟโอน่าแก้ตัว แต่ก็อดหน้าแดงไม่ได้ขณะหัวเราะน้อยๆ โดยเจตนา เพราะเพิ่งเห็นว่ามันคือกองไฟที่ลุกโชนขึ้นมาจากแก๊ส

เธอรีบเสมือไปทางอื่น ขณะคิดในใจว่าจะพยายามทำเฉยๆ ต่อความหรูหรารอบตัวนี้ได้อย่างไรไม่รู้เลยจริงๆ เธอกำลังยืนอยู่กลางห้องนั่งเล่นเน้นความเป็นส่วนตัว ประเภทที่ไม่เคยคิดมาก่อนว่าจะมีอยู่ในโรงแรม

เธอคิดเอาเองว่าที่นั่นคงทำให้บรรดามหาเศรษฐีที่เข้าพัก มีความรู้สึกประหนึ่งอยู่ในบ้านที่จากมาแสนไกล ด้วยการจัดให้มีนิตยสารวางไว้บนโต๊ะ หนังสือถูกจัดวางอยู่บนชั้น และผลไม้ขนาดชนิดที่เตรียมไว้ให้ นั้นท่าทางสดใหม่ราวกับเพิ่งเก็บมาเมื่อเช้า

บนผนังมีภาพที่อาจจะเป็นภาพต้นฉบับของศิลปินจริงๆ ประดับและแทนที่ที่จะใช้วอลเปเปอร์ธรรมดาๆ ที่นี่กลับใช้ผ้าแทน...เป็นผ้าไหม...ที่สะท้อนเป็นประกายนวลตาออกสีบรอนซ์ทอง และ...

“มาตรงนี่เถอะ นั่งลงก่อนที่เธอจะล้มหน้าคว่ำไป” วาร์เดนรีบบอก เธอหันไปเห็นเขาส่งยิ้มให้ นี่เขาคงคิดว่าเธอเป็นพวกบ้านนอกเพ้อๆ ซ่าๆ แน่เลย เธอจึงรวบรวมสติเข้าด้วยกันและก้าวจับๆ ไปอีกด้านหนึ่งของห้อง ด้วยท่วงท่าที่พยายามสื่อให้เขาเห็นว่าเธอมีความมั่นใจ

ในตัวเองเต็มร้อย

แต่ด้วยความที่ในห้องมีทั้งโคมไฟและโต๊ะเก้าอี้วางอยู่มากมาย จนเธอไม่รู้ว่าจะควรเดินไปทางไหนดี บวกกับความเป็นคนขี้เขินข่ามเข้าแล้ว เธอจึงสะดุดขาเก้าอี้ตัวหนึ่งล้มเข้าจนได้ จังหวะนั้นเธออ้าปากร้อง ยืนมือออกไปด้านหน้า แต่แล้วก็รู้สึกถึงวงแขนแข็งแกร่งของเขาเข้ามารวบตัวไว้ได้ก่อน

“ตีขึ้นหรือยัง” วาร์เดินถามด้วยน้ำเสียงสบายๆ ขณะพยุงตัวเธอให้ยืนตรงเหมือนเก่า

เธอรู้สึกปลอดภัยเหลือเกินยามอยู่ในวงแขนเขา จึงไม่ได้พยายามเคลื่อนไหวให้จับใจเหมือนที่ควรจะเป็น ประโยคตัดไปของเขายืนยันได้เป็นอย่างดี “ฉันทกำลังจะสั่งแซมเปญ” เขามีพำบอกบนผมเธอ “แต่เปลี่ยนใจแล้ว...”

เธอเงยหน้าขึ้นมองเขา รอยยิ้มน้อยๆ เหมือนรู้ทันสิ่งกระเสถลันอันซบซ่านตรงเข้ามาหา เธอจึงรับหลับตาและอนุญาตให้ตัวเองคิดว่าเขาหลงเสน่ห์เธอเข้าอย่างจัง เช่นเดียวกับที่เธอกำลังหลงเสน่ห์เขาอยู่งละ และตอนนั้นก็ถึงเวลาแล้วที่เขาควรจจะรวบตัวเธอขึ้นมาจากพื้น...

“ฉันทมีน้ำส้มคั้นสดอยู่ในตู้เย็น” เขาพูดสบายๆ ขณะดันตัวเธอไปด้านข้าง เพื่อจะได้เดินไปยังตู้เย็นเก็บที่สร้างแบบฝังติดกับบาร์เครื่องดื่ม “หรือเธออยากโทรไปสั่งเครื่องดื่มร้อนๆ จากข้างล่าง...” เขาหันกลับมาถาม “โกโก้ร้อนเป็นง?”

โกโก้เธอเพรยาคงไม่ชอบใจแน่ เธอจึงได้แต่กลืนน้ำลายลงคออยากเย็น เพราะคิดประโยคที่จะพูดไม่ออกจริงๆ แล้วนี่เธอจะเอาสถานการณ์วุ่นวายครั้งนี้ไปเล่าให้พี่สาวฟังว้างงดี

“ฉันทจะทำตัวสบายๆ” เขาบอก “ระหว่างนี้เธอก็ตัดสินใจไปก่อนดิใหม่”